

Tettsittende tango for seks

A. Høyen
11. juni
99

konsert/dans

Per Arne Glorvigen
TANGOTANKO
Scene West, Victoria

▼ En tett, velregissert aften, hvor akkurat det som skal være med, er der, alt annet er skrellet bort

I høytalerne synger Nora Brockstedt «Tango for to» mens lyset senker seg i Victoria Teaters sal. Gjennom mørket kommer en spinkel, melankolsk tone fra en bandeon, dette merkelige instrumentet som ble konstruert som et mobilt kirkeorgel, men som havnet på bordellene i Buenos Aires. Det er Per Arne Glorvigen som sitter alene med sitt instrument, og funderer over tangoens evne til å sette i gang tankene – «Det er en sang som danses til det gryr av dag». Med sin særegne Dovre-dialekt, litt tung og omstendelig i form, hilser han publikum velkommen. Men i det øyeblikket han slår over på spansk og lar instrumentet tale, er det ingenting igjen som minner om Dovrebonden. Da begynner et musikalsk fyrverkeri hvor temperaturen bare øker når danserne, Veronica Alvarenga og Pablo Insa entrer scenen.

Glorvigen har han fått ypperlig hjelp av regissør Ragnhild Thoring. Det må tilskrives henne at forestillingen er så stram og tett i formen, og den gjennomføres i et høyt tempo uten longører. Ikke bare i snakket, men også i de musikalske arrangementene av Sverre Indris Joner og Glorvigen selv, får vi en rask og morsom musikalsk fortel-

ling om hvordan tangoen oppsto.

Forskjellen i det argentinske og norske lynnet blir meget underfundig vist både i dansen og musikken, og Astor Piazzolla er selvfølgelig med. Fremførelsen av hans stykke «Tristezas de Un AA» ble meget betagende. Her uttrykkes i musikken et menneskes følelsesliv med sterke, opprørte og lange, lidende toner, utrolig følsomt og vakert spilt. Glorvigen er heldig som kan få med seg musikere av det kaliber som befolker gruppen «Tango for tre». Alle, Joner, virtuos på pianoet, Odd Hannisdal med sin klagende og virile flolin og Steinar Haugerud på en kontrabass som nesten er levende, er solister på sine instrumenter. De viser en spilleglede som smitter, og deres samspill er helt fortreffelig.

Intensiteten i spillet blir ikke mindre når de to emnente danserne entrer scenen. De tenner en ekstra ild i musikerne, for ikke å snakke om publikum. Sensuelt, lekende, teknisk meget avansert med noen spark mellom beina som er ekstremt avansert, og som må utføres med pinlig presisjon, ellers kan resultatet bli skjebnesvangert for partneren.

Victorias scene er ikke av de største, men tango trenger ikke all verdens plass, det er i det intime, tette miljøet at den trives best, både dansen og musikken.

«Tango Tanko» er i Norge en annerledes danse- og konsertopplevelse som det er all grunn til å få med seg. Det er et pust av Buenos Aires med litt Dovre attåt.

FREDRIK RÜTTER